

עת"א 1862/10/20 - גונן שגב נגד שרות בתי הסוהר-מחלקת האסיר - זימונים, מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי בנצרת

עת"א 1862-10-20 שגב(אסיר) נ' שרות בתי הסוהר-מחלקת האסיר - זימונים ואח'

בפני	כב' השופטת רננה גלפז מוקדי
עותר	גונן שגב (אסיר)
נגד	
משיבים	1. שרות בתי הסוהר-מחלקת האסיר - זימונים 2. מדינת ישראל

פסק דין

לפני עתירת אסיר בשלושה עניינים, הראשון בטענה לשיהוי בהעברת חומרים משפטיים מן העותר לבאת כוחו, השני למתן הנימוקים העומדים בבסיס החלטת המשיבים שלא להחזיק את העותר עם אסירים ביטחוניים אחרים והשלישי לאפשר לעותר לקיים שיחות טלפוניות עם בני משפחתו מקרבה ראשונה.

מתגובת המשיבים נלמד כי החומר המשפטי הועבר לבאת כוח המבקש בחלוף כ- 10 ימים מן המועד שבו נמסר על ידי העותר, זאת לאחר שנבדק על ידי המשיבים. לפיכך, התייתר הצורך בהכרעה בעניין זה.

נותרו טענות העותר ביחס לקבלת הנימוקים בבסיס ההחלטה שלא להחזיקו עם אסירים ביטחוניים אחרים וכפועל יוצא גם דרישתו כי יתאפשר לו לשוחח טלפונית עם קרובי משפחתו.

בעניינים אלו טוען העותר כי הוא מוחזק באגף פלילי ולא באגף בטחוני מכוח חריג לפקודת הנציבות, אולם נמנעות ממנו זכויות הנתונות לאסירים אחרים המוחזקים עימו באגף ועל כך הוא מוחה. העותר דורש לקבל את הנימוקים העומדים בבסיס ההחלטה להחריגו ולהחזיקו עם אסירים פליליים, שכן הוא רוצה לבסס על יסוד אותם נימוקים ממש, את טענותיו כי יש לאפשר לו לקבל זכויות שונות שאינן ניתנות לו כיום, דוגמת שיחות טלפון עם קרוביו.

העותר מוסר כי הוא נדרש להגיש בקשה בכל הזדמנות שבה הוא מבקש לשוחח עם בני משפחתו והוא מוחה על כך ומפנה לפיילוט שמתקיים בקרב אסירים ביטחוניים שמאפשר להם לתקשר עם שלושה מספרי טלפון בלבד, בטענה שאין הגיון לאפשר להם דבר שלא מתאפשר לו.

המשיבים עתרו למחיקת העתירה על הסף בטענה למעשה בית דין והפנו לסעיף 4(ג) לתקנות סדרי דין עתירות אסירים, תש"ם - 1980, ביחס למחיקת עתירה על הסף.

לדברי ב"כ המשיבים, סוגיית שיחות הטלפון לרבות הטענות הנוגעות ל"פילוט" האסירים הביטחוניים, כמו גם סוגיית החזקתו של העותר בנפרד מאסירים ביטחוניים, כבר הועלו על ידי העותר בעתירות קודמות ונדחו. נדחו גם בקשות רשות ערעור שהוגשו לבית המשפט העליון.

לפיכך, טען ב"כ המשיבים כי משעה שכבר הוכרעו הטענות המועלות כעת וטרם חלף זמן משמעותי מן המועד בו ניתנו ההחלטות השיפוטיות, אין מקום לאפשר לעותר לקיים בהן דיון נוסף.

ב"כ המשיבים הדגיש כי סיווג העותר נעשה על פי העבירות בהן הורשע ולכן העותר מסווג כאסיר בטחוני ומשכך, אינו זכאי לטובות הנאה. הסרת חלק מן המגבלות, בהן האגף שבו מוחזק העותר, נעשתה במסגרת סעיף 4(ב) לפקנ"צ 03.02.00, על יסוד חוות דעת שב"כ שהיא חוות דעת חסויה שהמידע בה מועבר כמידע פנימי לשב"ס. חוות הדעת הוצגו בהסכמת ב"כ העותר גם לעיון בית המשפט. ב"כ המשיבים הבהיר כי אין צורך בהצגת מידע המצדיק שלילת זכויות שכן כאמור, העותר מסווג כאסיר בטחוני ומתוקף סיווג זה נשללות ממנו אותן זכויות. דווקא לצורך הקלה, כלומר הסרת המגבלות, נדרש לקבל חוות דעת מתאימה ואין כזו בעניינו של העותר.

אחר שמיעת טענות הצדדים ועיון במסמכים אשר הוצגו בפניי, הגעתי למסקנה כי דין העתירה להידחות.

עסקינן בעותר שהוא אסיר בטחוני וחלים עליו הכללים האמורים בפקודת הנציבות 03.02.00 "כללים ביחס לאסירים בטחוניים" אשר מכוחם מוטלות על העותר הגבלות הנוגעות לקשר עם אנשים מחוץ לבית הסוהר. מכאן, גם אסור לעותר לקיים קשר טלפוני. סמכותו של שירות בתי הסוהר למנוע שיחות טלפוניות כבר נדונה ונקבע כי היא נובעת מסמכות נציב שירות בתי הסוהר לניהול בתי הסוהר, סמכות אשר הוקנתה לו בפקודת בתי הסוהר.

כל הטענות המועלות במסגרת עתירה זו, כבר הובאו במסגרת הליכים קודמים, נדונו והוכרעו במהותן, לא רק בבית המשפט המחוזי על ידי מותב אחר, אלא אף בבית המשפט העליון, פעם אחר פעם ולא מצאתי כי חלף זמן ומתקיימות הנסיבות המצדיקות קיום דיון נוסף באותן טענות.

עיון בהחלטות קודמות מלמד כי במסגרת עת"א 81006-01-19 נדונו, בין היתר, טענות העותר כי הוא מופלה לרעה בכך שלא מתאפשר לו לבצע שיחות טלפוניות למשפחתו וטענותיו נדחו בפסק דין מיום 20.5.19. העותר פנה לבית המשפט העליון (רע"ב 3898/19) ובתאריך 31.10.19 נדחתה בקשתו לרשות ערעור, תוך שאושרו קביעותיו של בית המשפט המחוזי.

במסגרת עת"א 51981-05-19 טען העותר פעם נוספת בעניין שיחות הטלפון ועתירתו זו נדחתה ללא דיון נוסף. באותה עתירה, טען ביחס לתנאים בהם הוא מוחזק, בין היתר סירוב המשיבים לאפשר לו לצאת לעבודה ודרישתו כי יכירו בו כאסיר "רגיל" תחת ההגדרה "אסיר בטחוני" אשר ממילא כבר חרגו המשיבים מהגדרה זו. עתירתו נדחתה ביום 13.8.19 תוך שהתקבלה עמדת המשיבים בדבר סיווג העותר כאסיר בטחוני והסיבות בעטיין לא ניתן להקל ולהעניק לו את הזכויות להן הוא עותר כעת.

גם על החלטה זו הוגשה בקשת רשות ערעור (רע"ב 6309/19) אשר נדחתה ביום 3.12.19.

פעם נוספת פנה העותר בעת"א 56033-01-20 ביחס לשיחות טלפוניות בין אסירים ביטחוניים לעורכי דינם ושוב הועלו טענות כי יש להתייחס אל העותר כאסיר "רגיל" וכך גם הוזכר ה"פיילוט" בעניין האסירים הביטחוניים. ביום 3.9.20 נדחתה העתירה. גם הפעם הוגשה בקשת רשות ערעור (רע"ב 7359/20) אשר נדחתה לא מזמן, ביום 10.11.20, תוך שנקבע כי כל טענותיו של העותר כבר נדחו במספר הליכים משפטיים והעותר לא הצביע על קיומן של הנסיבות המאפשרות דיון נוסף.

מכאן, טענות העותר ביחס לשיחות הטלפון כבר נבחנו ונדחו, בשלוש הזדמנויות.

גם סיווגו של העותר כאסיר בטחוני כבר נבחן ולא נמצא בו דופי. במצב דברים זה, נאסר על העותר לקיים קשר עם החוץ. העובדה שהמשיבים מצאו לחרוג ולהחזיק את העותר בנפרד מאסירים ביטחוניים אחרים באגף פלילי, אין משמעה שהוא אינו אסיר בטחוני, אלא שנמצא כי ניתן לחרוג ביחס למקום שבו יוחזק, בהתאם לפקודת הנציבות 03.02.00.

מכאן, גם איני מוצאת חידוש בעתירה זו, אשר בה עותר הוא לקבלת הנימוקים בעטיים נקבע היכן יוחזק, כאשר כאמור, עניין זה, במהותו, כבר נבחן והוכרע. מעבר לצורך, יוער, עיינתי בחוות הדעת הסודיות אשר היו לנגד מקבלי ההחלטות ולא מצאתי דופי בהחלטה לחרוג מן הכללים בהקשר מסויים ולא לחרוג בעניינים אחרים.

סיכומי של דבר, אני מורה על דחיית העתירה.

המזכירות תמציא את פסק הדין לב"כ הצדדים ולעותר בעצמו.

ניתן היום, ט"ז כסלו תשפ"א, 02 דצמבר 2020, בהעדר הצדדים.